

[Bjørn Elmquist]

straf. Derfor skal det selvfølgelig være en arbejdspligt, men som det også klart fremgår af redegørelsen, skal der ikke betales for dette arbejde.

Derudover er der forskellige andre forslag: at man kommer på en ungdomsskole, at man deltager i aktiviteter i idrætsklubber. Der har også været tanker fremme om, at man skulle melde sig ind i en spejderforening. Det har vi også fået nogle reaktioner på, som vi fra mit partis side helt må tilslutte os. Jeg vil gøre den generelle bemærkning, at vi ikke kan acceptere, at disse idrætsklubber eller spejderforeninger bliver at opfatte som en slags socialforvaltningens forlængede arm. Det må ikke være sådan, at man fra politiets eller socialforvaltningens side skal kunne tvinge disse foreninger til at optage unge, som de ellers ikke ville optage. Den risiko er måske heller ikke så stor, for jeg har indtryk af, at man rundt omkring i idrætsforeningerne er helt med på at løfte den del af opgaven. Men vi vil ikke acceptere, at disse foreninger skal kunne tvinges ud i det.

Jeg skal til slut sige nogle ganske få ord om en tanke, en idé, en mulighed, som også nævnes i ministerens redegørelse, nemlig det såkaldte konfliktråd, som man kender fra andre lande, f.eks. Norge og Finland. Det omhandles meget sporadisk i ministerens redegørelse. Han redegør ganske kort for det og vil gerne vende tilbage til det.

Konfliktrådet går jo ud på, at man dér sørger for, at den forurettede, offeret for den pågældende forbyrdelse, og den unge bringes til at møde hinanden, forudsat at offeret accepterer det – det er en helt klar forudsætning – og at man så prøver at snakke sagen igennem.

Der var i Venstres folketingsgruppe forud for debatten i dag interesse for, at vi fra ministerens side får en nærmere redegørelse for, hvad det her er for noget, og hvilken lære man mener at kunne drage af erfaringerne fra Norge og Finland. Vi vil ikke på nogen måde afvise, at der her kan være nogle interessante nytænkninger, og det er vel det, vi i øjeblikket prøver på at begive os ud i på dette område: nytænkninger i erkendelse af, at unge lovovertrædere og indsatsen over for dem med fasthed og kontinuitet og klare signaler er ganske afgørende både for det enkelte unge menneskes videre færd i samfundet og for samfundets mulighed for at forebygge kriminalitet.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Nu var det hr. Bjørn Elmquist, der bragte begrebet »vi skal de mange tiltalefrafald til livs« på bane i denne debat. Jeg vil gerne spørge: Hvordan forestiller hr. Bjørn Elmquist sig at de forslag, som justitsministeren har ridset op, skal formindske antallet af tiltalefrafald, og hvad mener hr. Bjørn Elmquist, når han siger »mange tiltalefrafald«? Mener han det antal tiltalefrafald, den enkelte unge får, eller mener han det antal unge, som får tiltalefrafald?

Det antal unge, som får tiltalefrafald, har ligget nogenlunde konstant. Det er ikke steget, i hvert fald ikke i de senere år, men jeg ved ikke, hvad det er, hr. Bjørn Elmquist mener, når han gerne vil af med de mange tiltalefrafald. Jeg synes, det er vigtigt, fordi det har spillet så stor en rolle i debatten og forud for den debat, vi har i dag, og det vil sandsynligvis også komme til at spille en rolle senere.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

I ministerens redegørelse står der – Folketingets forhandlinger 1988-89, sp. 2451:

»Antallet af lovovertrædere i alderen 15–18 år er betragteligt. . . I 1985 og 1986 var det samlede antal af 15–18-årige, der modtog tiltalefrafald, således henholdsvis 1.428 og 1.278. Dette svarer for 1985 til, at der for hver 100.000 15–18-årige meddeles 455 tiltalefrafald.«

Det er de absolutte tal, kan man sige, også sat i relation til antallet af 15–18-årige.

Men det, jeg havde i tankerne, er først og fremmest det store antal tiltalefrafald, som nogle enkelte unge kommer ud for. Jeg kan godt følge fru Ebba Stranges tankegang: at der måske er noget paradoksalt i dette her, fordi den sociale kontrakt jo også vil indeholde en slags tiltalefrafald. Men det, som vi vil til livs, er, at der blot sker tiltalefrafald, måske på vilkår af et eller andet, og at der er meget stor langsomhed, når så de vilkår ikke efterleves – hvis der overhovedet er nogen konsekvens i reaktionerne derpå.

I ministerens redegørelse hedder det også, at der ofte går lang tid, hvis man overhovedet får besked hos politiet om, at et tiltalefrafalds vilkår ikke følges. Det håber vi vil kunne rettes op ved den mere direkte kontakt, der her etableres,